

kinnise otta torkima. Tüdruk kannatab valu,
 nü kuisar mäle wiib. Kanas pagana wäpü
 ära ja keerawasumber. Niis wätat tüdruk
 weel wiinse jänur kokku ja jautseb ees. Teel
 peal joab üle föwisajaga kokku, jutustas
 sellele oma õnnetusas lugu ja palub tesa
 oma föe kotta larka pugosa. Lääwidaja
 ei taha õpitses tesa wotta, päroft teeb fösa
 õnneti. Tükki aja päroft tuleb ukhe tala
 kange haaga föewisajale järele, kalm hennas
 istumas tältsas ja hakkawas tesa kimbutama.
 Nad forinno asasega tana föe kates läbi
 ja päriwas temalt järele, et kas ta mitte
 keragi inimest ei ole näinud mõisa minema.
 Lääwidaja ei heida meelt kõige suuremas
 kimbutuses ära, nüna et wana pagana föe
 minasega tagasi keerawas. Niis tuleb ka
 tüdruk werifoks targitus ihuga kolist wälja
 tänal tesa ja palub, et föewidaja tesa koju
 wiiks. Lääwidaja teeb fösa hea meelega. Kõju
 jänuses jutustab tüdruk kõik oma lugu wane
 mäle.

Hja pani oma tütre niis kolme
 luku taha, et wana pagana teda
 enam kätte ei saaks. Ühel õhtul
 tuleb wana pagana jällegi noore
 mehe näol oma äia toati wadama.
 Äia toat wätat tema föbralitult
 mästa ja küsitelb kõsifelt, kuisas
 tema tütre käsi kua käib ja kas
 wäimees temaga igapäisi rahul
 olla. Mis temal wigas on, kuwab
 wäimees; ta istub kuldse tooli peal
 iga päew ja õmbleb omale födi
 niisid kuld paeltega. Äia toat oli
 aga omale tubli raud ketti walms
 teinud ja wiiskab sellele wana paga-
 nale kaela üteldes: „Et sa minu
 tütrele mõnda heas põlwe oled
 walmistanud, sellepärast kingin
 mina sulle niisid ukhe kaela kee!“